

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 44/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom Mgr. Stanislavom Hutňanom, Kominárska 2, 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 166/2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 92/2015 a v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžik 2/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 166/2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 92/2015 a v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžik 2/2018.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol stručný priebeh konania v jeho veci, z ktorého vyplývajú nasledujúce podstatné skutočnosti. Dňa 25. júna 2013 doručil krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Krajský súd o jeho žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 S 166/2013 z 20. februára 2015 tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľ proti označenému rozsudku krajského súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 92/2015 uznesením z 26. apríla 2017 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vec sťažovateľa sa tak vrátila na krajský súd, ktorý opätovne jeho žalobu zamietol rozsudkom sp. zn. 6 S 166/2013 z 19. apríla 2018. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania podal na krajskom súde 17. júla 2018 proti nemu kasačnú sťažnosť, ktorá mala byť podľa jeho vyjadrenia doručená najvyššiemu súdu 3. októbra 2018 (bod 35 sťažnosti sťažovateľa). Sťažovateľ uvádza, že o jeho kasačnej sťažnosti dosiaľ nebolo rozhodnuté.

3. Sťažovateľ, vychádzajúc z opísaného doterajšieho priebehu konania v jeho veci, je toho názoru, že postupom všeobecných súdov dochádza k porušovaniu jeho označených práv, preto navrhol, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho označených práv nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn.: 6 S/166/2013, postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod spis. zn.: 6 Sžo/92/2015 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní pod spis. zn.: 7 Sžik/2/2018, porušené bolo.

2. Najvyššiemu súdu SR prikazuje v konaní vedenom pod spis. zn.: 7 Sžik/2/2018, konať v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.550,- EUR (slovom tisíc päťsto päťdesiat eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 3.200,- EUR (slovom tritisíc dvesto eur), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia vo výške 346,26 EUR, ktoré sú Krajský súd v Bratislave o Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní sťažovateľovi vyplatiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov a judikatúrne východiská

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej dobe podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

III.

Samotné posúdenie veci ústavným súdom

11. Pokiaľ ide o napadnuté konanie sp. zn. 6 S 166/2013 vedené pred krajským súdom, z obsahu sťažnosti, ako aj zo samotnej prílohy sťažnosti – kópie rozsudku v danej veci z 19. apríla 2018 vyplýva, že napadnuté konanie právoplatne skončilo doručením označeného rozsudku sťažovateľovi, teda 18. júna 2018. Vychádzajúc z uvedeného, je potrebné konštatovať, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa 19. novembra 2019 už bola odstránená jeho právna neistota právoplatným rozhodnutím vo veci, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. Obdobný záver možno konštatovať aj v súvislosti s napadnutým konaním najvyššieho súdu vedeným pod sp. zn. 6 Sžo 92/2015, ktoré bolo ukončené rozhodnutím z 26. apríla 2017, resp. vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd vydal opravné uznesenie z 1. augusta 2017 doručením tohto uznesenia. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

13. Pokiaľ ide o napadnuté konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 7 Sžik 2/2018, ústavný súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že ho nemožno považovať za pokračovanie konania vedeného pod sp. zn. 6 S 166/2013, keďže podľa platného zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov je konanie pred správnym súdom v zásade jednoinštančné. Ako už bolo uvedené, označené konanie pred krajským súdom bolo právoplatne ukončené 18. júna 2018. Napadnuté konanie najvyššieho súdu vedené pod sp. zn. 7 Sžik 2/2018 začalo podaním kasačnej sťažnosti 17. júla 2018. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 19. novembra 2019, teda približne 16 mesiacov od podania kasačnej sťažnosti.

14. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

15. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

16. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, dospel k záveru, že aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pretože doterajšia doba trvania napadnutého konania pred najvyšším súdom, vedeného pod sp. zn. 7 Sžik 2/2018, neindikuje sama osebe dostatočný podklad na to, aby ústavný súd mohol dospieť k záveru, že došlo k priet'ahom v napadnutom konaní v intenzite potrebnej na vyslovenie porušenia jeho označených základných práv.

17. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov, v závislosti od povahy veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

19. Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu namietaného konania dochádzalo k zbytočným priesťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu